

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala ve věci **žalobce: M. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Řehákem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 25, Praha 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem- pobočka v Liberci ze dne 19. 5. 2003, čj. 59 Az 286/2003, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku

t a k t o :

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra **ze dne 20. 12. 2002** , čj. OAM-5340/VL-19-12-2002 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu a to jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky , ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) s uvedením, že azyl se podle ustanovení § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje , neboť žalobce v žádosti pouze uváděl potíže se soukromými osobami jež měl v roce 1997 a rovněž tak, že byl veden snahou zlegalizovat pobyt na území ČR. Žalovaný ve výroku uvedl též, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, rozhodnutí bylo žalobci doručeno 30. 12. 2002.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 30. 12. 2002 opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), kde pouze vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a uvedl, že mu bylo vyhrožováno dvěma muži čečenské národnosti a uvedl, že v případě svého návratu se obává z jejich strany fyzické likvidace.

O podaném opravném prostředku (žalobě) rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 19. 5. 2003, čj. 59 Az 286/2003 tak, že jej zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení azylu na území ČR uváděl pouze obavy ze soukromých osob, které mu vyhrožovaly smrtí ve snaze donutit ho ke splnění jejich požadavku zajistit skupinu žoldáků, a snahu legalizovat svůj pobyt v ČR, kde pobývá od roku 1997 nelegálně. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce neuváděl ve správním spise, že by byl nějak politicky činný a proto měl být pronásledován ze strany státních orgánů na Ukrajině, neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit jeho odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy pro jeho rasu, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jednání soukromých osob nelze v žádném případě přičíst státní moci na Ukrajině , neboť navrhovatel se neobrátil se žádostí o pomoc před vyhrožováním ze strany jeho známých na policii, či jiné ukrajinské státní orgány a proto rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu bylo vydáno v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Rovněž tak,dle odůvodnění rozsudku, žalovaný správní orgán nepochybil, když v námitkách žalobce, že vyhrožování mu smrtí ze strany jeho známých mu brání vrátit se na Ukrajinu, neshledal překážku vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci podal žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen 21. 5. 2003, kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 4. 6. 2003 a byla podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) a c) s. ř. s. , namítá nesprávné právní posouzení a zmatečnost předcházejícího řízení. Stěžovatel především uvádí, že žalovanému správnímu orgánu vyložil, že je příslušníkem specifické sociální skupiny a to skupiny tzv. Afgánců, kterou tvoří bývalí příslušníci Rudé armády, kteří sloužili v Afganistánu, vyložil rovněž, proč se neobrátil s žádostí o pomoc na státní orgány Ukrajiny, když uvedl, že se obával propojení kriminálních skupin s policií a ukrajinskými státními orgány. Namítá, že žalovaný správní orgán se touto problematikou vůbec nezabýval. Stěžovatel uvádí, že se obává, že v případě návratu může být zadržen a šikanován policií již z toho důvodu, že nedovoleně opustil Ukrajinu a požádal o zahraniční azyl. Stěžovatel dále namítá, že byl odňat svému zákonnému soudci, když o opravném prostředku rozhodoval senát a nikoli specializovaný samosoudce, byť to zákon o azylu výslovně uvádí a dále napadá vadné označení žalovaného správního orgánu, když ve svém rozhodnutí není uvedeno jeho sídlo. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud odložil vykonatelnost rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým zruší rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci sp. zn. 59 Az 286/2003 a věc vrátí k novému projednání.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožňuje s napadeným rozsudkem soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud však v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci takovou vadu neshledal.

Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí jen důkazy nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout , v rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval zhodnotil důkazy, jak se vypořádal s tvrzením žalobce a důkazy navrženými či předloženými.

Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zřejmé, že jsou jasně označeny důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutkový stav byl zde přiléhavě právně posouzen. Závěr soudu, jakož i správního orgánu o tom, že důvody jím uplatňované umožňuje a odůvodňuje aplikaci ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Jedná se tedy o spor o posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V daném ustanovení zákonodárce včlenil ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z něhož zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represi ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. Sociální skupině. V daném případě se však o takovou státní represi nejednalo, stěžovatel, jak sám uvedl, má strach vrátit se na Ukrajinu kvůli skupině jemu známých osob, kteří po něm vyžadují vytvoření bojové skupiny a možná by byl jimi ohrožován na životě. Nejedná se tedy o represi ze strany státu, ale ze strany soukromých osob. Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování tak, jak jej má ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu na mysli. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěrem soudu i správního orgánu, že navrhovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho vystavení pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Námitka stěžovatele, že má obavu z kriminalizace jeho vstupu do azylového řízení v jiné zemi, není rovněž důvodná, neboť zmiňovaný zákon v jeho zemi nebyl přijat - jak plyne z Informace poskytnuté společností Člověk v tísni ze dne 31. 1. 2002 k dotazu Ministerstva vnitra. Navíc skutečnost, že stěžovatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy stěžovatele se státními orgány Ukrajiny pro příslušnost k určité sociální skupině, ale snaha o legalizaci pobytu v České republice, což ostatně sám uvedl v žádosti o azyl.

Z těchto důvodů rovněž považuje Nejvyšší správní soud za správně posouzenou i otázku překážky vycestování podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu.

Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pro zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci

rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně nedůvodná (tedy podle ustanovení § 16 zákona o azylu, což se týká i souzeného případu), rozhoduje specializovaný samosoudce. Podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu měl danou věc rozhodovat specializovaný samosoudce.

Nedostatek podmínky řízení, záležející v zákonném obsazení soudu je důvodem kasační stížnosti ve shodě s ustanovením § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nejen tehdy, jestliže místo senátu rozhodoval ve věci samosoudce (opačnou situaci, tedy jestliže místo samosoudce rozhodoval senát, zákon také považuje za nesprávné obsazení soudu, ale nespojuje s ním takovou vadu, která by sama o sobě byla důvodem pro zrušení rozhodnutí soudu prvého stupně), ale i v případě, že rozhodnutí vydal jiný samosoudce nebo senát, než který k tomu byl povolán platným rozvrhem práce soudu. Případem, kdy místo specializovaného samosoudce ve věci rozhodoval senát, není žalobce krácen nikterak na svých subjektivních právech veřejnoprávního charakteru. O nedostatek podmínky řízení, pro který by byl Nejvyšší správní soud nucen zrušit rozsudek krajského soudu pro zmatečnost se v takovém případě nejednalo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. 10. 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu